

Stefan Ahnhem

Atten grader minus

Oversatt av Henning Kolstad

ASCHEHOUG

Stefan Ahnhem

Offer uten ansikt, 2015

Den niende graven, 2016

Denne boken er produsert på et miljøgodkjent trykkeri

Originalens tittel: *Arton grader minus*

Copyright © Stefan Ahnhem 2016

Norsk utgave © 2017 H. Aschehoug & Co. (W. Nygaard), Oslo

Published by agreement with Partners in Stories Stockholm AB,

www.aschehoug.no

Satt med 11/13,8 pkt. Sabon hos Type-it AS, Trondheim 2017

Papir: 70g Holmen Book Cream 1,8

Printed in Latvia

Livonia Print, Riga 2017

ISBN 978-82-03-37170-7

PROLOG

28. oktober 2010

Klokken var blitt litt over tolv på kvelden da drosjen senket farten og stoppet utenfor huset. To femhundrelapper skiftet eier, og mannen gikk ut av bilen uten å vente på vekslepengene. Den iskalde, bitende vinden presset på fra beksvarte Kattegat, den var så sterk at han kjente det salte fokket fra brenningene som slo over brygga omtrent førti meter ute i mørket.

Dessuten vitnet det tynne isbelegget på bakken om hvordan gradene hadde krøpet ned under null, derfor gikk han rundt drosjen, åpnet den andre bakdøra og hjalp ledsageren sin ut. Alt dette for at hun ikke skulle risikere å gli med de farlig høyhælte skoene.

Bare tretti meter igjen nå, tenkte han og lukket bildøra bak henne. Tretti meter hvor det gjaldt å spille snill og utstråle trygghet uten å virke altfor ivrig. Få henne til å føle at det helt og holdent var hennes egen beslutning å bli med ham hjem.

Hun grøsset litt av kulda, strammet den lille pelsjakka med høyre hånd og lot ham ta den venstre på vei opp til huset. Det var et godt tegn. Særlig med tanke på hvilket slit i motbakke denne middagen hadde vært. Han hadde måttet bruke alle sine knep for at hun ikke skulle se tvers

gjennom ham, oppdage sprekke i smilet hans og gå fra bordet.

Akkurat som avtalt hadde de truffet hverandre på Grand Hôtel Mölle. Hun hadde ventet på ham i lobbyens skinngruppe med en drink i den ene hånden og de lange, smale beina i kors, og det slo ham straks at hun så akkurat ut som på bildet. Det mørke, nesten guttaktig kortklipte håret, de mørkerøde leppene og de høye kinnbeina var akkurat slik han hadde forestilt seg. Til og med ansiktet, som han hadde antatt var retusjert i et bildebehandlingsprogram, hadde sett ut som om det aldri noensinne hadde vært utsatt for solas nedbrytende stråler.

Det skjedde nesten aldri. Virkeligheten innebar i de aller fleste tilfeller en skuffelse. Spørsmålet var egentlig bare hvor stor. Tørrere og mer rynkete hud, uplukkede øyenbryn og bilringer som ikke lot seg skjule tross de løst-sittende klærne. Av og til hadde virkeligheten skilt seg så mye fra bildet at han bare hadde ristet på hodet og snudd på hælen før de i det hele tatt hadde rukket å hilse på hverandre.

Men denne kvelden hadde han som sagt måttet kjempe, og på vei oppover den steinlagte spasergangen med automatisk belysning bestemte han seg for at hvis det var noe han fortjente denne natta, så var det å ha det festlig. Så festlig at hun ikke ville kunne gå på minst en uke. Først trengte han bare en forsikring. Uten den var det ikke stort han kunne gjøre. Derfor stoppet han der belysningen var som sterkest og overvåkningskameraet hadde en gunstig vinkel, og der snudde han seg mot henne.

Hun møtte blikket hans, og han svarte med å trykke leppene mot hennes. Hun behøvde ikke besvare kysset. Det klarte seg at hun sto og tok imot. Så lenge hun ikke

skjøv ham fra seg eller ga ham en ørefik, hadde han alle de bevisene han trengte for å kunne hevde at alt var frivillig, og at anklagene mot ham ikke var annet enn hule etterpå-konstruksjoner for å få tak i pengene hans. Med andre ord kunne han snart gjøre så å si hva han ville med henne.

Han hjalp henne av med pelsjakka og viste henne inn i huset. Slik de fleste pleide når de var kommet så langt som hit, hadde hun vondt for å skjule hvor imponert hun var over den innbydende planløsningen, bålet som allerede brant i den åpne peisen og de spesialdesignede møblene. Kunsten på veggene kunne få en hvilken som helst utstilling i Dunkers kulturhus nede i Helsingborg til å se ut som den kom fra en flokk barnehageunger.

Han bød henne noe å drikke i den nedre baren, og betydret at ingen lagde bedre mojitos enn han. Hun lyste opp og fulgte etter ham ned trappa mot underetasjen, og han ble slått av hvor forbausende enkelt alt gikk, i og med at middagen hadde gått såpass tungt. Han lot henne gå foran gjennom den hvitkalkede kjellerdøra og forbi spaavdelingen, og ba henne fortsette inn gjennom åpningen til venstre for den innfelte bokhylla aller bortest, der korridoren svingte til høyre.

Hun gjorde som hun fikk beskjed om. Men vel inne i det vindusløse rommet snudde hun seg mot ham med en undrende mine, akkurat som alle før henne hadde gjort. For ikke å snakke om alle som skulle komme etter henne. Alle lurte de på hvor den egentlig var, den baren de var blitt lovet.

I stedet var det en stor seng der, samt fire kraftige metallringer med spennremmer festet i forskjellige vaiere, som i sin tur var trukket langs vegger og gulv via blok-

ker og taljer, alt sammen hvitmalt for ikke å tiltrekke oppmerksomhet.

Slaget ble en tanke hardere enn han hadde ment. Han ville ikke ødelegge det nydelige ansiktet. Ikke ennå, i alle fall. Hun mistet balansen og falt baklengs over senga, og i øyekroken så han hvordan nesa hennes blødde mens han festet den ene vaieren rundt håndleddet hennes. Hun var altfor omtåket til å rekke å reagere og sette seg til motverge i løpet av de korte sekundene det tok ham å hekte fast både armene og beina. Da det var gjort, kunne han vinsje henne på plass i ro og mak.

Han hadde ventet at hun i likhet med alle andre skulle kaste bort energi på å prøve å vri seg løs. I stedet lå hun bare der og kikket på ham med utstrakte armer og skrevende bein. Det var som om hun ba om at han skulle gå ekstra hardt til verks med henne, og hvorfor skuffe dama?

Han åpnet klesskapet med alt leketøyet og verktøyet, tok frem klessaksa og den nyinnkjøpte kneblekula, klemte kula inn i munnen på henne og spent den på plass med remmene. Fortsatt ingen motstand. På en måte var det nesten for godt til å være sant. På den annen side var motstanden et ikke helt uvesentlig krydder for at helheten skulle bli fullendt, resonnerte han mens han satt skrevs over henne og begynte å klippe opp klærne.

Da han ble ferdig med det, stilte han seg opp i senga og studerte den nakne kroppen. Den var slank og vel-trent, litt for slank etter hans smak. Både hoftene og frisyren var på grensen til guttaktige, og over magen hevet og senket muskelkonturene seg i takt med pusten hennes. En treningsnarkoman. Brystene ville sikkert vært minst to nummer større hvis hun ikke hadde trent dem i filler. Men

armene likte han. De var nesten perfekte med sine veldefinerte biceps og triceps. Og fitta. Han likte at de var barbert, og denne her var så glatt som om den aldri hadde hatt så mye som et hårstrå.

Han lot blikket vandre opp langs kroppen til det møtte hennes eget blikk. Det forvirret ham. Hun befant seg fullstendig i hans vold, uten en anelse om hva som ventet. Likevel kunne han ikke se noe annet i de øynene enn total ro. Det var dette hun ønsket. Det kunne ikke bety noe annet. Han slapp en spyttklyse som traff det ene kinnet hennes og rant ned langs halsen. Fortsatt ingen reaksjon. Han satte seg over henne igjen, tok den høyre brystvorten mellom tommel og pekefinger og kløp til tommelneglen hvitnet.

Der. Endelig kunne han ane smerten i blikket, til og med et streif av redsel. Tilfreds nå, sikker på at han ville klare å knekke henne, gikk han ut av rommet og inn på badet. Der dro han av seg klærne, gjorde det han hadde behov for og tok en dusj. Han såpet seg inn over hele kroppen og skrudde opp varmen til det sved i huden.

Da han hadde tørket seg og pusset tennene, la han en vaskesvamp i en skål, fylte den med varmt vann og dusjsåpe, gikk ut i korridoren igjen og inn i det vindusløse rommet. Et trykk på fjernkontrollen sørget for at åpningen bak ham ble stengt lydløst, og han så hvordan hun fulgte den dryppende svampen i hånden hans med blikket mens han gikk opp i senga og begynte å vaske henne mellom beina. Ritualet tente ham, og han hjalp reisningen med den ledige hånden til blodet bruste gjennom årene.

Da han var fornøyd, kastet han svampen på gulvet og bøyde seg ned for å smake på henne. Men slaget traff ham før han rakk å rekke ut tunga. Smerten og det høye, ved-

varende pipet i høyre øre satte hodet ut av spill; det føltes som om det holdt på å løsne og ramle i gulvet.

Han skjønnte ingenting. Hva var det som hadde skjedd? Var det hun som hadde slått ham? Nei, det var umulig. Hun var jo fastspent. Han famlet med hånden over det verkende øret og i hårbunnen rett ovenfor. Det blødde visst ikke, men han kjente tydelig hvordan en bankende kul vokste seg større og større.

Nå så han at den ene av vaierne var gått av. Den var kuttet. Men hvordan i helvete ... Avbiteren i hånden hennes kunne egentlig ikke være der, men det var den. Hvor hadde hun fått tak i den? Og i den andre hånden hadde hun en gummihammer. Var det hans verktøy? Han gjennomgikk skapets innhold i hodet, men rakk ikke lenger enn til samlingen av pisker før hun ga ham et nytt slag i hodet med gummihammeren. Denne gangen slo hun så hardt at han ikke merket noen smerte lenger, han merket ikke engang hvordan han segnet sammen over henne.